

6. nedjelja kroz godinu C

*Proklet čovjek koji se uzdaje u čovjeka.
Blagoslovljen čovjek koji se uzdaje u Gospodina.
(Jer 17,5.7)*

Prvo čitanje

Jeremija 17,5-8

Ovako govori Gospodin: "Proklet čovjek koji se uzdaje u čovjeka, i slabo tijelo smatra svojom mišicom i srce svoje od Gospodina odvraća. Jer on je kao drač u pustinji: ne osjeća kad je sreća na domaku, tavori dane u usahloj pustinji, u zemlji slanoj, nenastanjenoj. Blagoslovljen čovjek koji se uzdaje u Gospodina i kome je Gospodin uzdanje. Nalik je stablu zasađenu uz vodu što korijenje pušta k potoku: ne mora se ničeg bojati kada dođe žega, na njemu uvijek zelenilo ostaje. U sušnoj godini brigu ne brine, ne prestaje donositi plod."

Drugo čitanje

1. Korinćanima 15,12.16-20

Braćo i sestre! Ako se propovijeda da je Krist od mrtvih uskrsnuo, kako neki među vama govore da nema uskrsnuća mrtvih? Jer ako mrtvi ne uskršavaju, ni Krist nije uskrsnuo. A ako Krist nije uskrsnuo, uzaludna je vjera vaša, još ste u grijesima. Onda i oni koji usnuše u Kristu, propadoše. Ako se samo u ovom životu u Krista ufamo, najbjedniji smo od svih ljudi. Ali sada: Krist uskrsnu od mrtvih, prvina usnulih!

Evandjelje

Luka 6,17.20-26

U ono vrijeme: Isus siđe s dvanaesticom i zaustavi se na ravnu. Podigne oči prema učenicima i govoraše:

"Blago vama, siromasi: vaše je kraljevstvo Božje! Blago vama koji sada gladujete: vi ćete se nasititi! Blago vama koji sada plačete: vi ćete se smijati! Blago vama

kad vas zamrže ljudi i kad vas izopće i pogrde te izbace ime vaše kao zločinačko zbog Sina Čovječjega!

Radujte se u dan onaj i poskakujte: evo, plaća vaša velika je na nebu. Tä jednako su činili prorocima oci njihovi!

Ali jao vama, bogataši: imate svoju utjehu! Jao vama koji ste sada siti: gladovat ćete! Jao vama koji se sada smijete: jadikovat ćete i plakati! Jao vama kad vas svi budu hvalili! Ta tako su činili lažnim prorocima oci njihovi."

Za razmišljanje

"Blago vama... siromašni, gladni, potlačeni, nemoćni." Današnje Evanđelje obiluje provokacijama. Blaženstva s kojima nas Isus konfrontira stoje – danas možda više nego ikad – u potpunoj suprotnosti prema onome što nam društvo predočava kao apsolutno blaženstvo: bogatstvo, moć, vlast, priznanje... Promotrimo li pobliže te vrijednosti i s njima suočimo svoj vlastiti život, prije ili kasnije budi se u gotovo svakom čovjeku pitanje o tome što ima nosivost i opstojnost i nakon ovog zemaljskog života. To jednostavno pitanje, postavljeno od vremena do vremena pomaže nam da vlastiti sistem vrednota uvijek iznova relativiramo i ispravljamo: Kad si zamislim da sam stigao do kraja života i da gledam unatrag, što bih želio da ostane? Čega bih se želio s radošću sjetiti? Što mi se čini tako važnim da bih predao ljudima koji dolaze poslije mene, što bih im predao tako reći u nasljedstvo? Je li to zaista skupljeno bogatstvo, visoka dužnost u nekom predstojništvu ili vlast koju sam imao nad drugim ljudima? Ne ispunjavaju li me dubokim osjećajem sreće i zadovoljstva upravo oni odnosi koji su nastali iz pozitivno prebrođenih kriza i patnji, duboka iskustva ljudske prihvaćenosti, doživljaji u kojima sam se divio stvorenju u svoj njegovoj veličanstvenoj mnogostrukosti, trenuci u kojima sam i sam mogao biti kreativan (stvaralački)? "Blago vama..." – Isus nam s ljubavlju daruje korektiv na kojem možemo uvijek iznova mjeriti svoj vlastiti život.

"Blago vama..." sadrži i duboki izazov za nas, izazov koji ne smijemo neutralizirati ili olako, površno protumačiti. Bog ne želi samo našu vlastitu sreću, nego sreću i život svih ljudi. Pri tom mu nije stalo do malo sreće i malo života, nego do punine. Punina i savršenstvo jesu na kraju krajeva dar Božji, koji ipak imaju svoj početak ovdje i sada u konkretnom životu i to s našom pomoću. Bog je upućen na to, da se mi, već prema svojim snagama, zauzimamo za doličan život svih ljudi. Stoga se Crkva (a Crkva smo svi mi!) nikad ne smije solidarizirati s moćnicima, bogatašima, s onima koji na ovom svijetu imaju riječ! Njezino je mjesto uvijek na strani siromašnih i obespravljenih, bez obzira u kakvom se obliku u različitim djelovima svijeta pojavljuju siromaštvo, žalost i svjetska bezmoćnost. Tamo gdje se Isusova blaženstva uistinu uzimaju ozbiljno, ozbiljno do zadnje posljedice, ostavit će nas strah i obeshrabrenost naočigled tobožnje nadmoćnosti svijeta. S Kristom kao sputnikom možemo puni povjerenja i bez straha, pa i onda kad nam se po ljudskim mjerilima čini da smo osuđeni na neuspjeh, sa srcem i rukama pronositi oslobađajuću vijest svim siromasima. Možemo li zaista propasti kad se Bog bori na našoj strani?